

Οι τσιγκούνηδες, οι δύσπιστοι και οι τραχείς...

13/Νοε/2019 00:01

Του Δημήτρη Παπακωνσταντίνου

Κάποτε, ένας πολύ ικανός υπουργός, από τους πιο επιτυχημένους στα πόστα που υπηρέτησε, είχε αιτιολογήσει γιατί "προτιμά" δυτικούς επενδυτές...

Μεγάλη υπόθεση βεβαίως η προσέλκυση ξένων επενδυτών, αλλά μακάρι να μπορούσαμε να έχουμε περισσότερους δυτικούς. Αμερικανούς και ακόμα καλύτερα Ευρωπαίους, είχε τονίσει χαρακτηριστικά σε μία συζήτηση. Την οποία θυμήθηκα με αφορμή την προσπάθεια προσέλκυσης επενδυτών που κάνει η χώρα. Γιατί Ευρωπαίους; Γιατί ό,τι και να συμβεί στο τέλος της ημέρας υπάρχει μία σχετικά κοινή κουλτούρα. Ιδιαίτερα με τους Ευρωπαίους, παρά τις όποιες διαφορές. Έλα όμως που το χρήμα βρίσκεται αφειδώς σε άλλου είδους χέρια... Και αυτό δεν αφορά μόνο την Ελλάδα αλλά τις επενδύσεις παγκοσμίως. Κινεζικά, αραβικά και ρωσικά κεφάλαια κυριαρχούν...

Αυτόδημιουργεί ειδικές συνθήκες και περιπλέκει τις διαπραγματεύσεις, πέρα από τις πρόσθετες ισορροπίες που απαιτούνται, λόγω και των γεωπολιτικών συσχετισμών που ιδιαίτερα σε μία χώρα όπως η Ελλάδα των μεγάλων ανοιχτών εθνικών θεμάτων έχουν βαρύνοντα ρόλο και σημασία. Και οι συνθήκες έχουν να κάνουν με την ξεχωριστή ιδιοσυγκρασία αυτών των λαών που υπερβαίνει πολλές φορές τη διεθνή "γλώσσα" του χρήματος.

Όπως λοιπόν τονίζε χαρακτηριστικά ο επί σειρά ετών πρωτοκλασάτος πολιτικός, που εξακολουθεί να βρίσκεται σε περίοδο πολιτικής ακμής, κάθε ένας εκ των Κινέζων, Αράβων και Ρώσων "συνοδεύεται" από συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που τους καθιστούν "δύσκολους" επενδυτές. Ας πάρουμε κάθε περίπτωση ξεχωριστά όπως ο πολύπειρος πολιτικός που έχει συμμετάσχει σε διαπραγματεύσεις, τις σχολίαζε...

Οι Κινέζοι είναι ίσως οι πιο επιθετικοί, καθώς επιζητούν την όλο και μεγαλύτερη διείσδυση στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και μιλώντας μαζί τους διαπιστώνεις ότι σέβονται ιδιαίτερα τον ελληνικό πολιτισμό και την ιστορία της Ελλάδας. Αγαπούν την Ελλάδα, όμως πέραν της έμφυτης δυσπιστίας που τους διακρίνει μετά από τόσα χρόνια απολυταρχισμού, είναι και ιδιαίτερα τσιγκούνηδες στην πλειοψηφία τους. Δεν δίνουν εύκολα λεφτά και σίγουρα δεν τα σπαταλούν. Σαφώς και δεν είναι... γαλαντόμοι. Επίδιώκουν το μίνιμουμ του κόστους και είναι πολύ σκληροί διαπραγματευτές.

Οι Άραβες έχουν λεφτά με ουρά. Όμως ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος και ήσυχος για μία συμφωνία. Στη συναλλακτική κουλτούρα τους μοιάζει σαν να υποψιάζονται διαρκώς ότι... θα τους ρίξεις. Ότι θες να βγάλεις όφελος από αυτούς. Και μάλλον δεν έχουν ενδοιασμό να χαλάσουν οποιαδήποτε δουλειά σε οποιαδήποτε φάση. Επίσης τρέφουν ελάχιστη εμπιστοσύνη στους διαγωνισμούς προτιμώντας διμερείς συμφωνίες. Αν θες να κλείσει μια δουλειά με Άραβες, κάνε τους να πιστέψουν ότι είναι δική τους ιδέα...

Όσογια τους Ρώσους, εκεί τα πράγματα είναι πιο απλά αν δεν πολυασχοληθείς με την προέλευση των κεφαλαίων. Κάτι όμως πλέον αδύνατο. Το μείον με τους Ρώσους, πέραν του κατά καιρούς γεωπολιτικού "απαγορευτικού", είναι ότι ιδίως οι ολιγάρχες έχουν συνηθίσει να απευθύνονται στους αντισυμβαλλόμενους ως... κατώτερους. Ως... μουζίκους... Έχουν μία τραχύτητα που καθιστά δύσκολη τη διαπραγμάτευση αλλά είναι πρόθυμοι να πληρώσουν παραπάνω την... άδεια εισόδου σε άλλες αγορές.

Αντιλαμβάνεσαι λοιπόν, είχε καταλήξει, γιατί οι "δυτικοί" επενδυτές είναι προτιμότεροι. Ιδιαίτερα όταν οι επενδύσεις ή οι ιδιωτικοποιήσεις αφορούν "ευαίσθητους" τομείς. Αρκεί όμως να μπορείς να προσελκύσεις αυτό το ενδιαφέρον. Και βεβαίως είναι και οι πιο απαιτητικοί...

dimitris.papakonstantinou@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)